

Archidiecezjalny program duszpasterski

ROK B

**WSPÓLNOTA**  
**Wielki Post i Triduum Paschalne**  
*Kościół – dom zjednoczonych Miłością*

Komentarze do niedzielnej  
liturgii słowa

Poznań 2011/2012

## **I niedziela Wielkiego Postu**

**Rdz 9,8-15; Ps 25; 1 P 3,18-22; Mk 1,12-15**

Nie zawsze życie człowieka jest lekkie, łatwe i przyjemne. Czasem trzeba się zaprzeć samego siebie i odwrócić od grzechu, który był naszą codziennością. Chrzt, zmywający nasz grzech, uzdalnia nas do wejścia na drogę Bożą. Pan sam po niej nas poprowadzi i zawrze z nami przymierze pełne pokoju. On nie chce nam wymierzać sprawiedliwości, lecz obdarzać miłością. Obyśmy umieli na nią odpowiedzieć.

## **II niedziela Wielkiego Postu**

**Rdz 22,1-2.9-13.15-18; Ps 116; Rz 8, 31b-34; Mk 9,2-10**

Ojciec, który jest gotowy oddać życie syna... Postawa Abrahama wobec Izaaka to tylko zapowiedź doskonalszej ofiary. Oto sam Bóg wydaje swojego Syna na okrutną śmierć, by stał się Ofiarą Przebłagalną za grzechy świata. Pan nas nie potępia, lecz usprawiedliwia, rozrywa kajdany naszych grzechów. Bóg objawia nam swoją chwałę, która nas przerasta i napawa lękiem. Jednak ów strach znika w obliczu Bożej miłości, która została nam objawiona w zbawczej męce Chrystusa.

## **III niedziela Wielkiego Postu**

**Wj 20,1-17; Ps 19; 1 Kor 1,22-25; J 2,13-25**

Zgorszenie i głupstwo... Prawo Boże, słowo Boga nie zawsze jest uznawane przez ludzi za mądrość. Można spotkać Boga i Go nie zauważyć, przejść obok Niego obojętnie. Jak nie rozminąć się z Bogiem? W Jaki sposób znaleźć uznanie w Jego oczach, gdy powtórnie przyjdzie? Trzeba żyć Jego przykazaniami na co dzień, w Jego słowach szukając swojej jedynej mądrości.

## **IV niedziela Wielkiego Postu**

**2 Krn 36,14-16.19-23; Ps 137; Ef 2,4-10; J 3,14-21**

Ludzkie życie pełne jest odejść od Boga. Czasem przyziemne sprawy i przyjemności przyciągają nas bardziej niż wola Boża, która nie zawsze jest łatwa do wypełnienia. Jak wiele straciliśmy, dostrzegamy dopiero wtedy, gdy dotyka nas wielkie nieszczęście, gdy jesteśmy daleko od Pana. Wtedy budzi się nasza tęsknota i żal. Jezus jednak przyszedł na świat nie po to, by nas potępić, lecz zbawić. Jeśli uwierzymy

w Niego i pójdziemy za światłem, Bóg sam przekreśli to wszystko, co wcześniej było złe w naszym życiu.

### **V niedziela Wielkiego Postu**

**Jr 31,31-34; Ps 51; Hbr 5,7-9; J 12,20-33**

Kiedy przychodzi cierpienie, nie możemy się w nim zamknąć. Wołając do Boga o litość nad nami, powinniśmy czerpać moc z cierpienia Chrystusa, który przyjął je dobrowolnie, by zgładzić nasze grzechy. Bóg wie, że nie dojdziemy do Niego o własnych siłach. Potrzebujemy Pana, który sam przyjdzie mieszkać w naszych sercach i przemieni je swoją mocą. Cierpiąc, powinniśmy pokładać nadzieję w uwięzionym Chrystusie, którego ostateczne zwycięstwo to triumf zmartwychwstania.

### **Niedziela Palmowa**

**Iz 50,4-7; Ps 22; Flp 2,6-11; Mk 14,1-15,47**

Wyszydzenie, oplucie, odarcie z wszelkiej godności. Trudno coś takiego przyjąć i zaakceptować. A zgodzić się na to samemu? Jezus wziął na siebie grzechy całego świata i przyniósł nam zbawienie. Dzisiaj także i nas zaprasza do niesienia krzyża, do zgody na brak zrozumienia, samotność i zapieranie się siebie... On chce, byśmy i w takim doświadczeniu umieli się z Nim połączyć. Krzyż nie jest końcem, lecz początkiem. Po uniżeniu Chrystusa przychodzi Jego wywyższenie. On wie, że nasze zaparcie się siebie także przyniesie nam chwałę nieba.

### Wielki Czwartek

#### Komentarz przed rozpoczęciem liturgii

Dzisiejszą liturgią rozpoczynamy świętowanie najważniejszej tajemnicy naszej wiary – Paschy naszego Pana. Uczestnicząc w Triduum Paschalnym, uobecniamy dzieło naszego odkupienia, które dokonało się przez mękę, krzyż i zmartwychwstanie Chrystusa. Jezus zwyciężył szatana, grzech i śmierć. To ofiara Chrystusa wprowadza nas na drogę wolności dzieci Bożych. W duchu wdzięczności starajmy się przeżyć ten święty czas łaski, otwierając się na nieskończoną miłość Boga, który dał swojego Syna, aby każdy, kto w Niego wierzy, miał życie wieczne.

Msza św. Wieczery Pańskiej jest pamiętką ostatniej wieczerzy, którą Jezus sprawował ze swoimi uczniami w Wieczerniku. To początek Nowej Paschy, Nowego Przymierza, nowego czasu, nowego człowieka. Nowość ta będzie przejawiać się w postawie miłości idących za Chrystusem. W dzisiejszej liturgii jej znakiem jest obrzęd *mandatum* – umywania nóg, który będzie miał miejsce po homilii.

W Wielki Czwartek również wspominamy ustanowienie sakramentu kapłaństwa. Koncelebra dzisiejszej Eucharystii jest wyrazem jedności prezbiterium. Otoczmy naszych kapłanów wierną modlitwą, by mogli z miłością pełnić powierzoną im misję. Puste dziś tabernakulum uświadamia nam również, że najważniejszym miejscem liturgii jest ołtarz, skąd Bóg daje nam codziennie prawdziwy pokarm Ciała i Krwi swojego Syna. Dlatego też po komunii św., Najświętszy Sakrament zostanie przeniesiony do specjalnej kaplicy adoracji, abyśmy mogli trwać przy Jezusie, dziękując Mu za Jego ofiarę miłości i obecność w Eucharystii.

#### Komentarz przed czytaniem

Pierwsze czytanie dzisiejszej liturgii słowa z Księgi Wyjścia wprowadza nas w liturgiczny opis wydarzenia z historii narodu wybranego, wydarzenia, którym było wyjście z ziemi egipskiej. Rytualny obrzęd ofiary z baranka i pokropienie krwią drzwi domostw ma być gwarancją Bożej opieki, a pośpieszne spożywanie wieczerzy – znakiem gotowości do wyjścia na drogę ku wolności. W pamiętkę wyzwolenia Izraelitów z niewoli wpisuje się Pascha Jezusa, o której pisze św. Paweł w swoim Pierwszym Liście do Koryntian. Chrystus swoją ofiarą dopełnia i wypełnia zapowiedzi Starego Przymierza. On staje się Barankiem ofiarowanym **za nas**, Jego Krew zostaje przelana **dla naszego** zbawienia. Jezus bardzo świadomie wypełnia wolę Ojca – **wie**, że nadeszła Jego godzina. Jest to godzina miłości Jezusa do Ojca – miłości, którą obdarzył swoich na tym świecie. To obdarowanie dokonuje się w atmosferze skandalu – Nauczyciel myje swoim uczniom nogi. Rabbi wykonuje czynność niewolnika. Nasze uczestnictwo w każdej Eucharystii jest odkryciem takiej posta-

wy miłości. To Miłość przynagła nas do wyjścia z niewoli grzechu, byśmy mogli kochać i służyć naszym braciom.

### **Komentarz przed obrzędem *mandatum***

Za chwilę główny celebrans dzisiejszej Eucharystii dokona obrzędu umycia nóg dwunastu wybranym mężczyznom z naszej wspólnoty parafialnej. Uczestniczymy w nim podczas liturgii tylko raz w roku. Czynności kapłana mają przypominać istotę powołania kapłańskiego, które polega na pełnieniu posługi pasterza, z miłością oddającego swoje życie za powierzone mu owce.

### **Komentarz przed procesją z darami**

W procesji z darami przynosimy chleb i wino, które mocą Ducha Świętego staną się Ciałem i Krwią Chrystusa. Wraz z nimi przynosimy do ołtarza jałmużnę postną – ofiarę z nas samych: naszych wyrzeczeń i realizacji postanowień wielkopostnych. Z tego daru będą mogły dzisiaj skorzystać te osoby we wspólnocie, które tego potrzebują. Nasza jałmużna jest wyrazem miłości i troski o potrzeby Kościoła.

### **Komentarz przed obrzędem komunii św.**

Kościół zaleca, aby podczas dzisiejszej Eucharystii udzielano Komunii św. pod dwiema postaciami. Uświadamia to nam, że każda Komunia św. to dar Paschy na cześć Pana. Spożywać ją będziemy z darów dziś konsekrowanych.

### **Komentarz przed przeniesieniem Najświętszego Sakramentu do kaplicy adoracji**

Po zakończeniu liturgii zostanie obnażony ołtarz na znak zdrady, opuszczenia i umęczenia ciała Jezusa. Ponowne ozdobienie ołtarza nastąpi dopiero w czasie sobotniej liturgii paschalnej. Teraz przeniesiemy Najświętszy Sakrament do kaplicy adoracji. Trwajmy na modlitwie z wiarą. W ciszy adorujmy Zbawiciela, dziękując Mu za dar odkupienia, za Jego Ciało i Krew, którymi karmi nas podczas każdej Eucharystii.

## Wielki Piątek

### Komentarz przed liturgią

Kościół w Wielki Piątek powstrzymuje się od sprawowania Eucharystii. W ten dzień pochylamy się nad cierpieniem, męką i śmiercią naszego Pana Jezusa Chrystusa. Dzisiejsza liturgia wprowadza nas w triumfalny wymiar krzyża. To dziś zawiśnie na krzyżu Król, Władca Wszechświata, który przez swoje uniżenie i ogołocenie, ostatecznie pokonał szatana, grzech i śmierć. Świętujmy tę tajemnicę w nadziei, że nadejdzie poranek Wielkiej Nocy.

Dzisiejsza liturgia, sprawowana w szatach koloru czerwonego, jest symbolem radości z odniesionego zwycięstwa Chrystusa. Rozpoczyna się procesją celebransą i asysty – w milczeniu. Kapłan wraz ze służbą liturgiczną wychodzi przed ołtarz i tam w geście uniżenia upada twarzą na ziemię. Wszyscy przyjmujemy postawę klęczącą i trwamy w ciszy. Po tym szczególnym akcie pokutnym kapłan odmawia modlitwę, która wyraża prawdę o naszym wszczępieniu w Chrystusa i upodobnieniu się do Niego. Po niej nastąpi liturgia słowa z rozbudowaną modlitwą wiernych. Kolejną część stanowi adoracja krzyża, podczas której każdy będzie mógł ucczić to drzewo Krzyża, na którym Chrystus obdarzył nas zbawieniem. Obrzęd komunii św. oraz przeniesienie Najświętszego Sakramentu do grobu Pańskiego zakończy liturgię Wielkiego Piątku.

### Komentarz przed czytaniem

Wszystkie czytania liturgii Wielkiego Piątku skupiają się wokół męki Chrystusa i jej różnych wymiarów. Prorok Izajasz maluje nam obraz cierpiącego Sługi Jahwe, który jako Sprawiedliwy zostaje wzgardzony, odepchnięty, nieuczciwie oszpecony, zabity jak baranek. Jednak – paradoksalnie – Jego cierpienie i śmierć dają życie. Dzięki cierpieniom pokornego Męża Boleści zostają nam odpuszczone grzechy i stajemy się usprawiedliwieni w oczach Boga.

Opis męki Chrystusa według św. Jana pokazuje nam, że walka o nasze zbawienie dokonuje się z pozycji uniżenia, pokory. Jezus w całkowitym ogołoceniu, z wysokości krzyża staje się zwycięzcą – sam, w wolności oddaje swoje życie za braci. Tak więc prawda o życiu należących do królestwa Jezusa to prawda o drodze zaparcia się siebie, którą nasz Król przebył pierwszy.

Autor Listu do Hebrajczyków zachęca nas, abyśmy z wiarą korzystali z łask, które przynosi ofiara Chrystusa. On, poprzez zanurzenie w cierpieniu, potrafi zrozumieć naszą słabą naturę. Obdarza nas konieczną pomocą do walki z grzechem, gdy tylko z ufnością o to prosimy.

### **Komentarz przed modlitwą powszechną**

Powołując się na słowa Jezusa, że gdy będzie wywyższony, przyciągnie wszystkich do siebie, przedstawimy Bogu w uroczystej modlitwie potrzeby całego Kościoła i świata, ludzi innych religii oraz niewierzących. Ufamy, że Jezus wysłuchał każdemu łaskę zbawienia, a my jako wspólnota Kościoła poprzez modlitwę wypełniamy – na wzór naszego Arcykapłana – misję powszechnego kapłaństwa, którym zostaliśmy obdarzeni na chrzcie św.

Po każdym wezwaniu i chwili ciszy celebrans odśpiewa w imieniu wszystkich modlitwę, zakończoną wspólną aklamacją Amen.

### **Komentarz przed adoracją krzyża**

W Wielki Piątek gromadzimy się na liturgii wokół tajemnicy krzyża Chrystusa – znaku naszego odkupienia i nadziei życia wiecznego. Kościół zachęca nas dzisiaj, byśmy pocałunkiem uczcili Krzyż. Człowiek pocałunkiem wydał Boga na śmierć, przez pocałunek złożony na ranach Chrystusa możemy przyjąć płynące z nich miłość i życie.

Za chwilę kapłan w procesji ukaże krzyż zasłonięty fioleto wym suknem. Idąc w kierunku prezbiterium trzykrotnie odśpiewa antyfonę: „Oto drzewo krzyża...”, na którą, klęcząc, wspólnie odpowiemy śpiewem: „Pójdźmy z pokłonem”. Następnie w procesji będziemy oddawać cześć Krzyżowi przez ucałowanie (najpierw czyni to celebrans wraz ze służbą liturgiczną, potem pozostali wierni).

### **Komentarz przed obrzędem komunii św.**

Liturgia Wielkiego Piątku jest wspaniałą katechezą, ukazującą jedność krzyża z ofiarą eucharystyczną. Przyjmując Komunię św. z darów konsekrowanych w Wielki Czwartek, dziękujemy Bogu za nowe życie, które otrzymaliśmy dzięki ofercie Ciała i Krwi naszego Zbawiciela. Uwielbiamy Oblubieńca Kościoła w Jego darach miłości dla tych, którzy w Niego wierzą.

## Wigilia Paschalna

### Komentarz przed liturgią

Liturgię rozpoczynamy na zewnątrz świątyni, po zapadnięciu zmroku, w całkowitych ciemnościach, aby uświadomić sobie, że jest to noc, w której wszyscy wierzący oczekują z tęsknotą na Chrystusa, prawdziwą Światłość. To noc czuwania na cześć Pana. Liturgia wigilii paschalnej stanowi najważniejszą liturgię w ciągu całego roku. Została ona ukształtowana na początku chrześcijaństwa, a niektóre jej elementy dodali ojcowie Kościoła. Rozpoczyna się liturgią światła, po niej nastąpi bogata liturgia słowa, kolejną częścią będzie liturgia chrzcielna, a całość zakończy się liturgią eucharystyczną, połączoną z procesją rezurekcyjną.

Dzisiejszą celebrację charakteryzuje wiele znaków. Pierwszym jest ciemność – znak śmierci, zła. To tło mających nastąpić wydarzeń. Za chwilę celebrians wraz z asystą w milczeniu wyjdzie na zewnątrz świątyni i tam rozpali ognisko. Następnie dokonano obrzędu poświęcenia ognia, od którego zapali paschał (wcześniej kapłan kreślił na nim znak krzyża, litery alfa i omega oraz wpisuje na ramionach krzyża rok).

Kapłan wraz ze służbą liturgiczną wnoszą w procesji paschał do świątyni; za nimi podążają wszyscy wierni. Podczas procesji, na trzykrotnie wezwanie celebriansa: „Światło Chrystusa”, odpowiadamy śpiewem: „Bogu niech będą dzięki”. Po drugim wezwaniu zapalamy od paschału nasze świece chrzcielne. Niech przyjęcie światła paschału będzie znakiem przyjęcia nowego życia, którego dawcą jest Chrystus. Jak światło paschału rozdziera ciemność nocy, tak światło Zmartwychwstałego niweczy w nas mroki grzechu i śmierci.

### Komentarz przed *Exultet*

Na zakończenie liturgii światła zostanie odśpiewane orędzie paschalne – *Exultet*. Jest to jeden z najwspanialszych tekstów, wyrażających pochwałę paschału i światła. Wosk paschału oznacza naturę ludzką Chrystusa, knot wskazuje na duszę, a światło na boskość Jezusa. Śpiew jest naturalną odpowiedzią człowieka przepelnionego radością i dziękczynieniem za wielkie dzieła Boga. Podczas śpiewu *Exultet* zachowujemy postawę stojącą – postawę charakterystyczną dla człowieka wolnego. Włączmy się w pełni w ten hymn uwielbienia.

### Komentarz przed czytaniem

Wigilijna liturgia słowa jest bardzo rozbudowana. Dzisiejszych dziewięć czytań stanowi piękną katechezę, która prowadzi nas przez całą historię stworzenia i zbawienia. Prośmy o serce słuchające, byśmy przyjmując Słowo z miłością i wdzięcznością za wielkie dzieła Boże, z wiarą odnowili przyrzeczenia naszego chrztu i pozwolili Bogu prowadzić się mocą Ducha Świętego.



## Rdz 1,1-2,2

Pierwsze czytanie z Księgi Rodzaju jest opowiadaniem o stworzeniu – Bóg powiedział i stało się, zaczęło istnieć. To historia, w której odkrywamy harmonię, piękno i pełną akceptację wszystkiego, co Bóg uczynił. Arcydziełem Stwórcy jest człowiek – „obraz i podobieństwo” Boga.

Ten opis stworzenia pokazuje jak Słowo zamieniło chaos i pustkowię w miejsce pełne życia. Wsłuchiwanie się w ten fragment Pisma Świętego pozwala zobaczyć wspaniałość daru życia, godność każdej istoty, szczególnie człowieka, który stał się w Chrystusie dzieckiem Boga.

## Rdz 22, 1-18

Człowiek, korzystając ze swojej wolności, dokonał wyboru, którego owocem był grzech. Zostaje wyrzucony z ogrodu Eden. Tęskni jednak za obecnością Boga, szuka Go, nie znajdując, a znalazłszy, nie przestaje szukać. Prowadzi życie na ziemi naznaczone tęsknotą i cierpieniem, czekając na kres swojego pielgrzymowania. Na tej drodze dana mu zostaje osoba Abrahama.

W drugim czytaniu z Księgi Rodzaju usłyszymy tekst dotyczący historii Abrahama, fragment, w którym Bóg wystawia na próbę jego wiarę. Abraham daje piękne świadectwo swojej miłości do Boga i zawierzenia Bogu. Oddaje Bogu Jahwe wszystko, co ma najcenniejsze – swojego syna Izaaka. W ten sposób staje się dla nas obrazem Boga Ojca, który z miłości do człowieka wydaje na śmierć Jednorodzonego Syna, byśmy mogli być zbawieni.

## Wj 14,15-15,1

Czytanie z Księgi Wyjścia ukazuje nam w sposób obrazowy wydarzenie z historii Izraela – przejście przez Morze Czerwone podczas ucieczki z Egiptu. W opowiadaniu tym pojawia się postać Mojżesza – pośrednika między Bogiem a narodem wybranym. Gest jego wyciągniętej ręki sprawia, że morze się rozdziela. Od tego momentu inicjatywę przejmuje Bóg. Wody, które niosły ze sobą niebezpieczeństwo śmierci, stały się wodami ocalenia, a Bóg objawił swoją moc. Izraelici „zobaczyli... ulękli się... i uwierzyli”.

Cuda dokonane przez Pana umacniają ocalałych w ich pielgrzymowaniu do ziemi obiecanej i pozwalają słać Wybawiciela.

## Iz 54,4a.5-14

Za chwilę usłyszymy piękną pieśń z Księgi Izajasza. To słowa, które sam Bóg kieruje do swojego ludu jak do Oblubienicy. Mówi o swojej miłości do Izraela – wielokrotnie ranionej i odrzucanej. Bóg zapomina o niewierności swojego ludu, przebacza łamanie przymierza zawartego na Synaju. Objawia się jako Bóg wierny, odnawiający zerwane przymierze. Izrael słyszy z ust proroka obietnicę Boga dotyczącą odbudowy Jerozolimy.

My, chrześcijanie, jesteśmy spadkobiercami wspomnianej obietnicy – nowa Jerozolima już jest odbudowywana w Mistycznym Ciele Chrystusa. Słuchając tych słów, radujmy się wiernością naszego Boga.

Iz 55,1-11

W czasie niewoli babilońskiej naród wybrany znajduje się w sytuacji skrajnego ubóstwa – ubóstwa ducha. Brak chleba i wody symbolizuje to, czego naród doświadcza na skutek niewierności wobec jedyne Boga Jahwe. Izajasz wzywa więc Izraelitów do zachowań zupełnie sprzecznych z ich położeniem: „przyjdźcie do wody, kupujcie, choć nie macie pieniędzy!”. To zachęta do tego, by porzucić dawne, złe drogi i zacząć żyć w wierności Najwyższemu. Wtedy Bóg da to, co konieczne.

W darmo danej wodzie możemy też odkryć zapowiedź Ducha Świętego, który skłania serce spragnione Boga do przyjmowania daru Słowa. Przyjęte – przemienia człowieka, czyniąc go współpracownikiem zbawienia, tak jak Izrael stał się znakiem Jedyne dla narodów pozostających w mrokach śmierci.

Ba 3,9-15.32-4,4

Jako kontynuację czytania z Księgi Izajasza usłyszymy fragment zaczerpnięty z Księgi Barucha. Jest to piękny hymn o sile słowa Bożego, o mądrości jaką niesie przykazanie Boga. Prorok Baruch podpowiada Izraelitom, aby nie rozpamiętywali dotychczasowej niewierności, ale ożywiali w sobie pewność, że Jahwe nie cofnął swoich darów. Ukazuje im, że powrót do Bożych przykazań jest jedyną drogą, by odnaleźli pokój, mądrość i życie. Dla nas, chrześcijan, słowo Boże ma wypełnienie w Osobie Chrystusa. Jeśli przyjmujemy Jezusa i Jego przykazanie miłości, Bóg wyprowadzi nas mocnym ramieniem z niewoli grzechu, jak Izrael z niewoli babilońskiej. Pozwala nam cieszyć się prawdziwym pokojem.

Ez 36,16-17a.18-28

Ostatnie czytanie ze Starego Testamentu jest wyrocznią z Księgi Ezechiela. Izrael został w niej ukazany jako naród niewierny, bezczeszczący Imię Pana. Bóg karze za to swój lud najazdami narodów pogańskich i w ostateczności rozproszeniem oraz niewolą, która miała być formą zadośćuczynienia za występki. Jednak Izrael nie nawraca się. Dalej bezczęści Imię Jahwe. Zło jest tak potężne, że zdaje się, iż nikt już nie ma mocy powstrzymać gromadzącej się lawiny. W tej sytuacji, jakby paradoksalnie, pojawia się Bóg ze swoją łaską. Wszchemocny, ze względu na swoje święte Imię, daje niewiernemu narodowi obietnicę powrotu do ojczyzny. Nie będzie to jednak zwykły powrót, ale początek nowego życia, okupionego wewnętrznym oczyszczeniem, którego dokona sam Najwyższy. Każdy otrzyma nowe serce – posłuszne Duchowi Świętemu. Takiego serca pragniemy.

### **Komentarz przed *Chwałą na wysokości* i epistołą**

Obietnica nowego ducha z proroctwa Ezechiela wprowadza nas w symboliczne przejście ze Starego do Nowego Przymierza. Na ołtarzu zostaną zapalone świece, odśpiewamy *Chwałę na wysokości Bogu*, a radosne bicie dzwonów zapowie, że już nadchodzi Dawca Nowego Życia.

Rz 6,3-11

Apostoł Paweł w Liście do Rzymian ukazuje, na czym polega nowość życia wierzących w Chrystusa. Każdego dnia spotykamy się z sytuacjami, które sprawiają, że poddajemy się śmierci – śmierci przez grzech, własną słabość, egoizm. Sakrament chrztu daje nam moc Chrystusa do codziennego wchodzenia w śmierć, z której płynie życie.

Przyjmijmy to Słowo, by umocniło nas do walki o wiarę w pewność zmartwychwstania.

Mt 28,1-10

Teraz zabrzmi radosny śpiew *Alleluja*, zwiastujący radość wielkanocną. Po nim usłyszymy, napisaną żywym językiem, relację o zmartwychwstaniu naszego Pana według św. Mateusza. Pozwólmy zagościć radości paschalnej w naszych sercach, byśmy stali się świadkami Zmartwychwstałego. Nie bójcie się! Chrystus prawdziwie zmartwychwstał!

### **Komentarz przed liturgią chrzcielną**

Kościół w noc paschalną od wieków udziela chrztu w ramach liturgii chrzcielnej. Zawsze towarzyszył temu obrzęd poświęcenia wody na znak, że z Misterium Paschy Chrystusa biorą początek wszystkie sakramenty.

Teraz nastąpi poświęcenie wody, będziemy wspominać wydarzenia z historii zbawienia, kiedy to Bóg uczynił wodę znakiem śmierci i życia. W modlitwie litanijnej wzywać będziemy wstawiennictwa świętych, w których łaska chrztu osiągnęła wypełnienie. Po odmówieniu litanii, trzymając w ręku zapaloną świecę chrzcielną, z wiarą odnowimy swoje przyrzeczenia chrzcielne.

### **Komentarz przed liturgią eucharystyczną**

Obdarzeni światłem Chrystusa i nakarmieni słowem Bożym, przystąpmy z radością do celebrowania liturgii eucharystycznej. Składajmy dobremu Bogu dziękczynienie za dary paschalne, za wielkanocną ofiarę Jezusa. Spożywajmy prawdziwy Pokarm pielgrzymów, podążających za Zmartwychwstałym, aby doprowadził nas na wieczną ucztę w nowym Jeruzalem.

### **Komentarz przed procesją rezurekcyjną**

Napełnieni radością wielkanocną, wyjdźmy odważnie w procesji rezurekcyjnej poza mury świątyni. Obwieszczajmy całemu światu radosnym śpiewem *Alleluja*, że Chrystus prawdziwie zmartwychwstał.

## Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego

### Komentarz przed liturgią

Gromadźmy się dziś wokół ołtarza, żeby wrazić radość Kościoła ze zmartwychwstania Pana. Grób jest pusty. Minęła noc śmierci i nastał Dzień Zbawienia. To dobra nowina dla wierzących w Chrystusa. Celebując liturgię, wyrażamy naszą wiarę w tę prawdę, że Jezus żyje. Przez powstanie z martwych zmasał nasze grzechy i przywrócił nas do życia. Niech dzisiejsza Eucharystia będzie wyrazem uwielbienia i radości z darów, które niesie zmartwychwstanie naszego Pana.

### Komentarz przed czytaniem

Dzisiejsza liturgia słowa skupia naszą uwagę wokół wiary w fakt zmartwychwstania Chrystusa. W czytaniu z Dziejów Apostolskich usłyszymy fragment przemowy św. Piotra w domu poganina Korneliusza. Relacjonując historię Jezusa i Jego powstanie z martwych, zachęca słuchaczy do wiary, powołując się na świadectwa proroków i własne doświadczenie Osoby Chrystusa. Podobną sytuację o rodzeniu się wiary paschalnej opisuje św. Jan w wydarzeniu odnalezienia pustego grobu przez Marię Magdalenę i apostołów. To doświadczenie pozwoliło uczniom „wrócić do siebie”, tzn. wrócić do początku ich relacji z Jezusem – do objawienia się im Słowa. Wtedy dopiero mogli zrozumieć i uwierzyć.

Prośmy dziś Ducha Świętego, by udzielił nam prawdziwej wiary paschalnej, która pozwoli kształtować nasze życie, szukając tego, co w górze.

### Komentarz przed prefacją

Za chwilę rozpoczniemy w liturgii celebrację dziękczynienia Bogu za wielki dar Paschy Jezusa. Prośmy Ducha Świętego, by przysposobił nasze serca, aby Pascha mogła dokonać się także w nas. Niech ta Eucharystia stanie się czasem wielkanocnej odnowy naszego życia.

### Komentarz przed rozesłaniem

Po błogosławieństwie, którego udzieli nam celebrans na zakończenie tej wielkanocnej liturgii, zabrzmi uroczyste trzykrotne *Alleluja!* Włączmy się w ten śpiew z radością dzieci Bożych. Umocnieni łaską, trwajmy mocno w wyznawaniu paschalnej wiary w codziennym życiu.